

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εννατος ο χρόνος είναι
κι 'εδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

'Ετος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπερδεψι τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μένον μη φορά ή βγαίνη.
κι 'ταν ήν εβδομάδα — κι 'ποσι μου κατεβαίνει.
ένδρα γράφα ή έρχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και 'πών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν αλωπατήν,
και εις τήν 'Ελλάδα διην — δίχως νά'κα κι 'έντροπήν.
ένδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τή ένα έμος μέρη — δεκαπέντε και 'στό χιρ.
Κι' ένα φύλλο έν κρατίζι — έντες ένδρομητής,
κι ' έποσι τον παρή δέν είδισι — ή τόν φόη μαύρο φίλι.
Γράμματα και ένδρομησι — άπ' εύθλιας προς έπί.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μη δέκαρα.

Τέσσαρες 'Ιούλιου
και καύμα του 'Ηάτου.

Τρακόσα έννενήντα και τέσσαρα προδέτι
και ξεπεσμός 'στό φόντα και γενικό σκέλετι.

**Δέσημ πολλών
έπιστολών.**

'Στόν Περικλίτου έπιστολή
του αδελφού του του Φασουλή.

Αγαπητέ μου Περικλή, σου γράφα εκ Φαλήρου,
ώ μη όροίσει κάποτε ή λαύρα του ζεφύρου.
έκων και που 'βρισκομαι για τούτο τρέχα 'ρώτα...
έτη Βουλήν δέν έμπορώ να έργωμαι σαν πρώτα,
κατι τήν άπόιασα με όλα τά σωστά μου
κι μήτε θέλω του λοιπού να τήν ιδώ 'μπροστά μου.
δέν δέν μ' άρνούσι γάρδισμα να βγάλω σαν γαιδούρι,
να μουγκρίζω κάποτε σαν νηοτικό βουβάλλι,
ότι να 'πης εκ μέρους μου 'στόν Πρόεδρον Βουδούρη
ίτινα Βουλή συγαμερή 'στό ζυδι να τήν βάλη.
νική δέν είναι, Περικλή, κατάστασις Βουλής...
αυτότσι σε άσπάζομαι και μένω... Φασουλής.

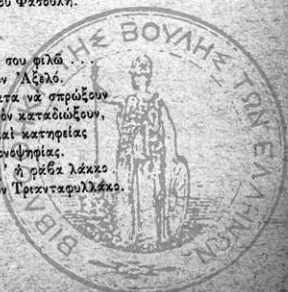
Του Περικλίτου έπιστολή
'στον αδελφό του τον Φασουλή.

Αγαπητέ μου Φασουλή, έπιγα εν τώ άμα
κι 'στον Βουδούρη έδειξα εκίνο σου τώ γράμμα,
κι 'είνος μου άπήντησε παχώς και γλαστός
ώς ίσως να μεταβληθί το νέν καθεστός,
γιατι πολύ έπιθυμεί και μέσα 'στον 'Ιούλιον
* περιωρίσεισαι και σύ συγχά 'στό Κεινεβούλιον.

'Όλα σαχλά, βρέ Φασουλή, κι' αύτην τήν εβδομάδα,
τό ζήτημά των 'Αξελός, ο Βουλευτής του Βώλου,
προσήλθε δι εις τήν Βουλήν κι' ή προσφιλής σου μάδα,
ο Θεωδωράκης δηλαδή, τό θύμα μαύρου δόλου.
'Ενώ δι σύ ξεπλώνεσαι 'στην άκρη του γηλαού
κι' άκούσι κυμάτων παφλασμόν μακράν τής κοινοτικής,
έγω άκούω παφλασμούς περι του 'Αξελού
και μηχ γαρά όροίσομαι μη νόμων έμνησιας.
'Υπομονή, βρέ Φασουλή... τι δίχβολο να κάμης...
αυτά και μένω... Περικλής, παντοτεινός σου βλάμη.

'Στόν Περικλίτου έπιστολή
του αδελφού του του Φασουλή.

'Αγαπητέ μου Περικλή, τά μάτια σου φίλο...
πολύ τό παραξίλωσαν μ' αύτόν τον 'Αξελό.
Νομίζω πώς δέν έπρεπε τά πράγματα να σπράξουν
και μέσ 'σ' αυτά τά καύματα να τον καταδώσουν,
άλλ' έμος μετά θλίψιμας πολλής και κατηρησίας
κύτω εις τήν άπόφασι τής πλειονότητις.
Τά περασμένα 'πίρσαν, κι' άν έγ' ή γράβα λάκκο
να 'πης πολλούς χαιριτισμούς 'στον Τριζιναφυλλία.

Του Περικλέου ἐπιστολὴ
 ἄτον ἀδελφῷ του τῷ Φασουλῇ.

Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, στολὴ τῆς Ρωμηροσύνης,
 μὴτ' ἐλαχίστη ἴσῃν Βουλὴν αὐθάδεια κ' ἀνάδειξι,
 κ' ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης
 ἕνα τσουβάλ' ὑπέβαλε βαρβάρτα Νομοσχέδια.
 Τὸ πρῶτον εἶναι, Φασουλῆ, περὶ τῶν φυλοδικῶν.
 τὸ δ' ἄλλο πῶς οἱ Γραμματεῖς ἐπὶ Πρωτοδικῶν
 πρέπει κατ' ἀπαράβατον εἰς τὸ εἶξῃ καθῆκον
 νὰ ἔργωνται μ' ἔγγυητὴν πολὺ αἰδεντικόν.
 Σπουδαῖα Νομοσχέδια καὶ μὴ τὸ παραπάνω,
 καὶ τώρα πού ἴδιωσι τὸν Γάγγη τὸν Ραῖση,
 ὑπάρχει μέγας κίνδυνος, καθὼς καταλαμβάνω,
 πῶς κ' ἄλλα Νομοσχέδια σοφὰ θὰ ξεροφύρσι.
 Ἄν δὲ ἀκόμη καὶ μ' αὐτὰ ὁ τόπος δὲν σωθῆ
 κ' ἡ Θίμις ὅπως πάντοτε καὶ τώρα λαοπαθῆ,
 τότε περὶ τῆς Θίμιδος κ' ἐγὼ δὲν θὰ τυρβαζῶ
 καὶ θάβλω παρὰ θὴν ἄλλος μαζὶ σου νὰ ρεμβάζω.

Ἐστὸν Περικλέου ἐπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητὴ μου Περικλῆ, σημαῖα προκοπῆς,
 τὸ σκάφος μας πρὸς ἀσφαλῆ πηγαίνει ὀρθήτεια,
 ἀλλ' ὅμως οἱ παρακαλοὶ κ' ἐκ μέρους μου νὰ πῆς
 ἄτον κύριον Ἀνάργυρον θεσμὰ συγχερητήρια.
 Ὡς πρὸς τὰ Νομοσχέδια δὲν εἶναι ὄσο γνῶμαι,
 ἂν θελήσῃ δὲ κ' ἔγγυητὴν, ἐγὼ τὸ ἐγγυώμαι
 ὅτι κ' ὁ μέλλων Γραμματεὺς πολλὰς θὰ δρέψῃ δικαίαι,
 καὶ θὰ σωφροσῇ μὴ χαρὰ τὰς παρακαταθήκας,
 καὶ ὄχιως νὰ τὸν μυρισηῦν οἱ πρόσροντες καθόλου
 θὰ γίγη ἄργηγορα κ' αὐτὸς παρὰ τοῦ Ἀχόλου.

Του Περικλέου ἐπιστολὴ
 ἄτον ἀδελφῷ του τῷ Φασουλῇ.

Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, μὴ μαῦρη ρεδιγκότα
 ἐπιγα ἄτον Σιμόπουλο καὶ τοῦτα τὰ εἰκότα,
 κ' ἔκεινος μ' ἐπιφύλαξιν ὅσων κάλτα τοῦ ἐλαβόλου
 α' εἰδίχθη ὡς ἔγγυητὴν τοῦ μέλλοντος Ἀχόλου.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν μοι ἔγραψες τὰ τῆς μονομαχίας,
 πού τόσας ἐπροκάλεσε παντοῦ ἀνησυχίας.

Ἐστὸν Περικλέου ἐπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητὴ μου Περικλῆ καὶ πρῶτε μπουνατζα,
 πῶς ἤθελα τὸ στόμα σου γιὰ πάντα νὰ σπλισω...
 ἐν παροιμαίαις ἔλλοτε σ' εἰδίχα πολλὰ
 καὶ τώρα ἐν ἐπιστολαίς πολλὰς δὲ σὺ μιλῶσω.
 Τὸ ζήτημα τῶν θέσεων παντοῦνους ἀγῶν
 κ' ἡ ἔρις περὶ θέσεων αἰτίαν τῶν σφαγῶν,
 κ' ὅσῳτα εἰς τὸ θίατρον, βρὶ Περικλῆ, ἐμβάκινῃς
 δὲν πρέπει ἀπὸ καθήκον ποτὶ σου νὰ ἐξεβαλῆς,
 πού κἀνται ἢ Πρεσβευτῆς ἢ κ' ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
 γιὰτὶ θὰ μπλέξῃς ἄδικα κ' ὅπου κακὸ σου θέλει.
 Δὲν πρέπει τὰς συμμάχους μας νὰ ἐνοχλῆς Δυνάμεις,
 ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, τῶν Πρεσβευτῶν ὁ βλάπτεις,

πού κατ' εἰκόνα ἔγιναν κ' ἔμοιασιν τοῦ παίρου,
 προκρίνω ζῶντα νὰ μὴ φανῇ ἡ σκίνας τοῦ Φαλήρου,
 παρὰ τὸ αἶμα μου ποτὶ τὸ κυνοῦν νὰ χῆσω
 καὶ νὰ πιασῶ μὴ Μπήθους καὶ νὰ μονομαχῶσω.
 Καὶ στέλλω πρὸς τὸν ἴσῃτον εὐχαριστίας βλέμμα,
 πού δὲν φορῶ κ' ἐγὼ σπαθὶ καὶ Βασιλείας στίμια,
 ἀλλίως τὸ φιλότιμο, ἐυστόχημα μεγάλο,
 πού ὅπως λέγουσιν ἔγραψε κ' αὐτὸν τὸν Καποδοστρια,
 θὰ μ' ἔκανε τὸ γάντι μου νὰ ρεῖω ὄχιως ἄλλο
 πρὸς ὅσους στέλλουν Πρεσβευτὰς τὰ κράτη τὰ παρίστρα,
 ἂν καὶ ποτὶ δὲν φαίνομαι μὴ γάντις εἰς τὸ χεῖρ
 καὶ μάστιγα, βρὶ Περικλῆ, ὅσων εἶναι καλοκαίρι.
 Δὲν ξέρω σὺ, πού διαρκῶς περὶ τιμῆς τσακόνεσαι,
 τί σκέπτεσαι περὶ τιμῆς ὅσων πέφτης καὶ σηκώνεσαι,
 ὅμως ἐγὼ, πού ὅσων καὶ σὲ δὲν εἶμαι μυιγοχαρτῆς
 κ' μελετῶ νυθημερῶν τὴν ὄλην εἰκουμένην,
 ἀκόμη δὲν κατόρθωσα μέχρι τῆς ὄρας ταύτης
 νὰ ἔχω περὶ τῆς τιμῆς ἰδέαν ὀρθομένην.

Ἄλλαξω γνῶμην δὲ αὐτὴν κατὰ τὰς περιστάσεις
 καὶ τὴν αἰτίαν μὴ ζητήεις ποτὶ νὰ ἐξετάσῃς.
 Ἐν τούτοις εὐχομαι κ' ἐγὼ τὸν Πιράκο πάλι
 νὰ τὸν ἰδῶ ἀκέραιον καὶ ἀδολοῦ καθ' ὅλα,
 μὴ πῶ μεγάλο ἀπὸ πρὶν καὶ στήθος κ' κεφάλι
 καὶ μόνον μὴ τὰ στέρανα του νὰ φράξῃ πυροβόλα.
 Κ' ὑπακοιστάς ἄσῳ σπῆται τὸ Βασιλεῖς ἂν στέλλῃ
 κ' ἐνείσφιρον ὀδεῖσαν τ' Ἀνάκτορα πολὺ,
 ἀλλὰ κ' ἐγὼ τὸν συμπαθῶ κ' ἂν ὄλοῦν δὲν τὸν μέλλῃ
 νὰ χαίρῃ τὴν συμπαθειαν κ' ἴμου τοῦ Φασουλῆ.
 Μὲ ὀκασιτάς Ἐρχομὴ ἐπλάσθη προκισμένης,
 μὴδὲ τὸ λειπεῖ φρόνημα καὶ τόλμη κ' εὐρωστία,
 καὶ ἴλεε καὶ ἄσῳ σπῆται μου εἰς μετρησιμένους
 τὴν Τυρρηνη Κυριακὴ καὶ μοῦλεγε ἄσῳτα.
 Ἄν δὲ μονομαχῆσῃ καμιά φορὰ κ' ἡμεῖς
 γιὰ θέσεις, γιὰ πολιτικά, ἢ ζήτημα τιμῆς,
 καὶ σὲ πληγῶσω ἐξαφὰ ἢ πληγῶσω βαρῆα,
 μὰ θὰ μοι μὲν πάντοτε χρυσὴ παρηγοριὰ
 πῶς ὁ δημοφιλέστατος Μεγαλειότατος μου
 θὰ ἔρωτῃ νυθημερῶν περὶ τοῦ τραυμάτους μου.

Του Περικλέου ἐπιστολὴ
 ἄτον ἀδελφῷ του τῷ Φασουλῇ.

Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, Φαληρικὸ τοιμπουῖρι,
 μαθε κ' εἰ ὄσο Μπήθους πῶς τόκεψαν κομπουῖρι,
 κ' ὁ μὴ ἐδικαιθεις ζητεῖ συμβουλίαν νὰ γίγη
 κ' ἰδιαιτέρως νὰ σκεψθῆ καὶ συσκεψθῆν νὰ κρίνη
 ἐν πρῆτη τοῦς ριψάσπιδας νὰ πάη ν' ἀνταμῶσῃ
 ἢ πρῆται τόπον ἄσῳ ὀργῆν ἀπὸ παντὸς νὰ δώσῃ.
 Ἐγὼ θὰ τὸν ἐπρότρωπα ν' ἀφήσῃ τὸν καυγῆ του
 καὶ ἰδίως τόπον τῆ ὀργῆ νὰ κἀνται ἄσῳ αὐτῷ του,
 γιὰ νὰ ταλεμῶσῃ πῆξ κ' αὐτὸ τὸ μέγα ἐπιστοδῶν
 κ' ἴσῃως ν' ἀναπνευσωμεν τὸ ζεῖωρον ἰδίως.
 Κ' αὐτὸς θαρρῶ μὴ τὴν φυγὴν πῶς ἱκανοποιήθῃ...
 αὐτὴν τὴν ὄραν κ' ὁ Γκαλήπ ὁ Μπήθεις ἀνεκλήθῃ,
 μανθῶσω δὲ πῶς ἐκατατος ἐδῶ ἀπεσταλμένους
 θὰ ρθῶσῃ τώρα ὁ Γκοκδῶν ἐρίνητος ἰσπευσίως,
 πού πληρεῖουσες θαρρῶ πῶς πῆγει καὶ ἄσῳ Κρήτη
 κ' εἶγε μὲς ἄσῳ ἄλλα του καλὰ καὶ ἀσῳμένη μῦθη,
 καὶ δὲν θὰ πῆρῃ μυρωδιὰ τί γίγνη' ἐδῶ πῆρα
 καὶ τὸν ἐνωλεῖζοντα τῶν Ἀθηνῶν ἄερα.
 Ταῦτα λέγει δὲ αὐτὸν γλωσσοσκοπῆσαν γῆμην
 κ' ἔμπροσ του καθε μεταρὰ τὸν μῦτον γαμηλόνη,

και τώρα με της μύτης του το μπόλικο άσμη
 ίσως ξεπίσει, Φασουλῆ, και το ναπολεόν.
 Μά πρέπει μεις 'στό θιάτρο το χλιαρό και κρύο
 να γίνη κι 'ιταίτερο γιά τούτον θεωρείε,
 μήπως μας κάρη κι 'ό Γκοβδάν κανένα νίο γλάντι
 και στείλων εις την θεία του τόν Ζουζικάν Ιβάντη.

—
 'Στόν Περικλέτο επιστολή
 τού αδελφού του τού Φασουλῆ.

—
 'Αγαπητή μου Περικλή, ό νους μου όλος φρίττει
 μαθών πώς φθάνει Πρεσβευτής με άσμημένα μύτη.
 'Ητον ανέλπιστος κι' αυτός ό άσμημένος μύτος
 άπάνω εις τό ζήτημα τό οικονομικόν,
 κι' ίσως να γίνη και γιά μέε της 'Αριάδνης μίτες
 εις τόν βαθύν λαθούρθον τόν διπλωματικόν.
 'Γπομονή, βρέ Περικλή, και πλησιάζ' ήμέρα,
 όπου θα πάρουμ έξαφνα τά φόντα μας φωτιζά...
 εις της χαράς μου ήθελα να σ' έχω εδώ πέρα
 'στην κρεατινία μύτη σου να δώσω μιά μυτιά.

—
 Τό Φάληρον φιλοξείνει τών 'Αγγλων τήν άρμάδα
 κι' ειχε σπουδαίαν κίνησιν αυτήν τήν εβδομάδα,
 κι' έγω τά τσσα φρούρια κυταζών ό φτωχός
 συσκέπτομαι καθ' έαυτόν και λίγο μοναχός :
 « Η τύχη τάχα δέν 'μπορεί κι' έμας να βοηθήση ;
 και δέν 'μπορούμ τάχατε μιά σκοτεινή βραδιά
 τήν ώρα που θα κοιμηθών σουπιί άπ' τό μεθύσι
 και μήτ' ίνός θ' άκούεται φωνή και σιμουσιόιά,
 να πιζώμ τόν Ναύαρχο και τούς 'Εγγλέζους όλους
 και δίχως έχ και δίχως βάχ να βρούμ' έτοιμους στόλους ; »
 'Εσύ τί λέε, βρέ Περικλή, που δέν σου λείπει γνώσις ;
 μά πρόσεχε παρακαλώ μήν τό δικαιοσύνης.

—
 Τού Περικλέτου επιστολή
 'στον αδελφό του τόν Φασουλῆ.

—
 'Αγαπητή μου Φασουλῆ, τό σχέδιον έκεινο
 μετά μεγάλης μου χαράς καθ' όλα τό έγκρίνωμ.
 'Ός πρός τήν έχεμύθειαν δέν έίμαι φαλατάς,
 μά θέλει σκίφιν και σπουδήν κι' όλιγην γρηγοράδα ...
 έτσι κι' άλλωώς εις τήν Φραγκιά μας λένε πειρατάς
 κι' είναι κειρός να κάνωμ κι' έμεις μιά κουτουράδα.

—
 Μέ τήν παρλάτα 'στην Βουλή δέν γίνεται νισάφι,
 κι' ό που Ναυπλιου Βουλευτής έλόθως εις τό βήμα
 λίγη τόν λόγον άργυρον και τήν σιγήν χρυσάφι,
 κι' έν τούτοις έπιτείνεται ή τών ρητόρων λιπα.

—
 'Στόν Περικλέτο επιστολή
 τού αδελφού του τού Φασουλῆ.

—
 'Αγαπητή μου Περικλή, παντού δουλειά λίρα,
 κι' έν καθι τόσο βλέπωμ και στόλον 'Αγγλικόν
 ίσως άπορίχη γρηγορα κι' ή μάχηρ μας ή μοίρα
 κι' ίσως λυθῆ τό ζήτημα τό οικονομικόν.

'Εγγλέζοι πάνε κι' έρχονται μ' άσπρα λινά και κάσκα
 κι' έγω γκοντέμ τούς άπαντώ και τήν κακή των φλάσκα.

—
 Κέν ό Μεγαλειότατος έπισκέψη τούς κάρη,
 κέν ό Σκουλούδης έρχεται, κέν ό Τρικούλης φθάνη,
 άρχίζουμ τά τραχάματα και τούσις φασκριας
 κι' ή μπουκαποράτις μπάμ και μπουμ και όδύτου μπαταριαίς,
 κι' όλα τό σπῆτι μου κουνεί από τό κανονίδι
 'κι' έμίν' από τό κούνημα με πάει ριπιτιδι
 ροβούμαι μήπως γαρμισθῆ 'στό τράνταγμα τό τόσο
 κι' από τό χρέος του σπητηύ μιά και καλή γλυτώσω.

—
 'Αλλά κι' ή Μαύρη Μοίρα μας, βρέ Περικλή, δέν παίζει,
 τά θωρητάτά τό στόλου μας 'στους 'Αγγλέζους πάνε κόντρα,
 ώσαν άκρίδες έπισαν έδώ κι' έκει 'Εγγλέζοι,
 όπου θαρρείς πώς 'βρίσκασαι τούλάχιστον 'στη Λόντρα.
 Κι' όσο κυταζώ τούς Τ'ζών-Μπουλ ήμερ μου να διαβαινούμ
 κι' άκούω πώς τά φόντα μας 'στη Λόντρα κατεβαίνουμ,
 νομίζω πώς ή φούχτα μου με τρώει 'μπρός και 'πίσω
 κι' όλους τούς 'Αγγλους μούρνεμα με μπός να τούς κτυπήσω.

—
 Πόσαι φοραί τά κύματα που πέφτουμ άγορισμένα
 τά 'ρώτηα τά φόντα μου έν είναι ξεπεσμένα ...
 πόσαι φοραί τό δάκρυ μου 'στό κύμα έχει σταζει
 και πόσαι παρακάλασ 'στον Τάμεσι ν' άράξει.
 Τού κάκου, φεύγ' ή θάλασσα κι' ένθύμηται 'στό μέλλον
 μ' άφνειε βρώμας 'Αγγλικίς δεκακότα βροσίλων.

—
 Τού Περικλέτου επιστολή
 'στον αδελφό του τόν Φασουλῆ.

—
 'Αγαπητή μου Φασουλῆ, με τά βατοίλα βρόντα,
 κι' έν έρωτάς τί γίνονται και τά γνωστά σου φόντα
 πολύ κακά, ευχαριστώ, τραβούμ κατά διαβόλου,
 ή πίστις μας δέν ειμπερεί άόμημ να σαλτάρη.
 μηδέ τό 'Ισούριον τά 'σήκωσε καθόλου
 κι' ό φόρος εις τή ζάχαρη κι' ό φόρος 'στό σιτάρι.

—
 Κι' αυτά, καυμίνε Φασουλῆ, τά έσιψη χολίρα,
 λιμός έδα, σιουσις έκει, πνευσιλα κρηαίρα,
 χαλάζι, παρονόπορος, έπιδρομή έντόμων,
 άκρίδες, μέλι άγριον, κι' όσα γεννούμ τόν τρώουμ.
 Καλά να πάθης μασκαρά και ψυροάκωνιαρη,
 όπου σ' έπουλήσαν και σέ γιά πράσινο χαδισέρι,
 όπου άφνειεσ δειναρ του πλείτουμ να σέ σίρουν
 και ξεφουτρύνεσ έξαφνα έκει που δέν σέ σπύρουν.

—
 'Στόν Περικλέτο επιστολή
 τού αδελφού του τού Φασουλῆ.

—
 'Αγαπητή μου Περικλή, σκυρτός και ζαρωμένους
 ρεμβάζω 'στον έξώστην μου εις σκίφεις βυθισμένους,
 και γαϊδαρος βραχνόφωνους άντικουμ μου γαρκίρε...
 Θερρώ γιά τά χρυώρητρα κι' αυτός πώς κλυθυμπίρει.

Όλα πλάνη, όλα φρούδα,
 έδωμένα και μισό ...
 πεποιτού μονάχα φλυαϊκ
 λιμασμένες θά μασσώ.

Εάν μὲ βλέπουν ελσι κλαίει
 και μὲ δάκρυα μου λένε :
 «Ώφυγες ψυχὴ δὲν ἔχει
 και ψυχὴ βαστά και τρέχει.»

Τὼν χρωγράφων, Περικλῆ, τὸ ζήτημα ἐπείγει
 και γράψε μου ἂν πράγματι κερδίζουν οἱ Οὐίγιοι.
 Ὅσο μανθάνω πὼς φρικτὰ ἐπικεινται συμβάντα,
 ὅσο τ' Οὐίγιοι Γλάδστονας τηλεγραφούνται λόγιοι
 και λέγουν ἔδρας ἴσθην Βουλὴ πὼς κέρδιες τριάντα
 τόσο πολὺ, βρέ Περικλῆ, κί ἡ ἔδρα μου μὲ τρώγει.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 ἴσθην ἀδελφὸ τοῦ Φασουλῆ.

Ἄγαπῆτι μου Φασουλῆ και Ξακουμένο βῆδι,
 σὺ στέλλω φάσκελα κλειστὰ εἰς φάκελλον εὐώδη.

Ποιὸς σούπε ἴσθην βαθὺ νερὸ νὰ πίσης μὲ βουτιὰ ;
 μὲ τούτα τὰ χρωγράφω μας ἔσπαρες ταῦτις.
 Κί ἂν εἰς τὸ μέλλον ἄλλοτε, διαβόλου φωμοζήτη,
 τολμησῆς ρόλο δυνατὸ νὰ πιχίης Τραπιζίτη,
 ὀρκίζομαι, βρέ Φασουλῆ, ἴσθην φτώχεια και ἴσθην πλοῦτο
 πὼς μὲ βαρὺ τὸ κρέας σου θά κοκκινίσω κνεῦτο,
 ἂν και καθὼς σ' ἀχζέμνηναν τὰ φόντα ἐνομησῶ
 πὼς μήτε λίτρα κρέατος θά μείνη ἴσθην κορμὶ σου.

Τζιτζικας ἐλάλησε,
 μαῦρη ρόγα ἴσθην γῆλεις,
 μαῦρη και φαρμακερῆ,
 πάει κί ὁ Σαλισθουρί.

Και τώρα ὡσε φάσκελα εἰς τῆς ἀλὸς τὰς θίνας
 κί ἔλα γχερέμισου ἴσθην γῆγορα ἴσθην εὐκλειεῖς Ἰθῆνας.
 Ἄν δὲν μ' εὐφῆς μὲς ἴσθην Βουλὴ θά εἶμαι ἴσθην Γιαννάκη...
 αὐτὰ και μίνω... Περικλῆς, τὸ παστρικό σουάκι.

**Μὲ δάκρυ ραίνομε περὸ
 τοῦ Βυζαντινοῦ τὸν νεκρὸ.**

Διαμαντοστόλιστη καρδιὰ και φύσις διαλεγμένη
 μὲ κάθε χάρι κί ἀρετὴ τοῦ κόσμου προικισμένη,
 ψυχὴ, ποῦ τὰ καθάρια σου και διάφανα σου βάθη
 δὲν τὰ ἠολώσανε στιγμὴ τὰ τιποτένια πάθη.

Στόμα, ὀποῦ δὲν ἔχυσες φαρμάκι μαύρου φόγου,
 ποῦ μὲ λαχτάρω τὸ φιλοῦν ὀρφανεμένοι φίλοι,
 κί ἡ μέλισσα τοῦ Ἄττικου κί εὐγενεστάτου λόγου
 ἀπίθωνε τὸ μέλι τῆς ἴσθην γλαστὰ σου χεῖλη.

Χαρὰς και λύπης σύντροφε και φίλε ζηλεμένη,
 μὲ τῆς ἀγάπης στέφανα χρυσοστεφανωμένη,
 ἐπόνεσες, ἴσθην κουράστηκες, και πᾶς γιὰ νὰ ἴσθην συχάσης...
 ἐμεῖς δὲν σὲ ξεχάνομε, ἐσὺ θά μᾶς ξεχάσης.